

Andere boeken van Nadja Van Sever bij Clavis

De rode ballon

Het geheim van meester Daan

Samen op de vlucht

Weg met de juf

Fien is een vijfhoekje

Een koekje van eigen deeg

Het gelaarsde varkentje

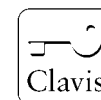
De magische pen

Nadja Van Sever

Het knipmes

*met illustraties van
Anna Sikkes*

*Voor Werner en Peter, twee liefhebbende papa's.
En met dank aan Marjan, pleegzorgbegeleidster afdeling Leuven.*

Nadja Van Sever
Het knipmes
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Illustraties: Anna Sikkes
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: eenzaamheid, pleeggezin, homofobie, familie
NUR 283
ISBN 978 90 448 4477 1
D/2022/4124/169
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

‘Scoren, Joppe!’ roept Jochem dwingend.

Ik zie de bal naar me toe rollen en zet me schrap. ‘Yes!’ roep ik luid, omdat ik heel hard ga trappen en een doelpunt ga maken. Daar zal die irritante Jochem van opkijken. Maar mijn plan lijkt te mislukken. Iemand van de andere ploeg tackelt me, steelt de bal en dribbelt ermee naar de overkant. Ik snap het niet. Hoe kon dit zo snel gebeuren?

Jochem komt voor me staan. ‘Loser!’ sist hij. Jochem zit in de zesde klas, een jaar hoger dan ik dus. Hij is een echte pestkop.

Ik vind het verschrikkelijk dat hij zich bij mijn voetbalploeg heeft aangesloten. Het is al erg genoeg om hem elke dag op school te zien, nu moet ik hem ook nog eens in het weekend onder ogen komen.

‘Haha, wat een sukkel ben jij! Noem je dat voetballen?’ Zijn lach schalt over het voetbalplein. Zijn stem klinkt luid, veel te luid. Mijn hoofd knalt ervan. Waar bemoeit die zich mee? Hij moet zijn bek leren houden. Maar dat doet die engerd natuurlijk niet.

‘Ga met de meisjes spelen!’ spot hij verder.

Er komt een rode waas voor mijn ogen. Ik bal mijn vuisten en haal hard uit. Ik sla hem met mijn rechter midden in het gezicht. Zijn hoofd slaat naar achteren en bloed spuit uit zijn neusgaten. ‘Au!’ gilt hij. Hij houdt zijn neus vast en jankt als een grietje.

‘Wie kan er beter met de meisjes spelen, zei je?’ murmel ik zacht.

De scheidsrechter fluit. ‘Rode kaart!’ Er klinkt gejoel op de tribune. Ik kijk zelfs niet op. Het maakt me geen donder uit. Ik ben blij dat ik die verwaande etterbak een mep kon geven.

Tom, onze trainer, loopt naar me toe. ‘Dit kan niet, Joppe. Je wordt geschorst. Voetbal en geweld, dat gaat niet samen.’

Ik haal mijn schouders op. Op tv zie je het om de haverklap, voetbal en geweld.

Ik loop weg van het veld, recht naar de kleedkamer.

Ze kunnen me wat. Ik stop sowieso met voetballen, nu die enge Jochem in mijn ploeg zit!

K staat aan de kant. Hij heeft alles gezien en gehoord.

Ik wil hem niet zien en loop hem straal voorbij.

Maar K legt zijn hand op mijn schouder. ‘Ik snap dat je boos werd om die bal, maar daarom sla je iemand toch geen bloed-neus?’

Ik kijk K aan. Hij is dik en lelijk. ‘Laat me met rust!’ roep ik. ‘Je begrijpt er niets van!’

‘We kunnen er straks over praten. Je weet dat je je woede moet leren beheersen,’ zegt hij stil. ‘Wil je nog douchen of gaan we onmiddellijk naar huis?’

Ik antwoord niet en loop de kleedkamer in. Ik heb helemaal geen zin om te praten. Ik haat hem. Ik heb niemand nodig. En zeker geen pleegvader, laat staan twee.

Ik ben een pleegkind. Wat een rotwoord. Wat bedoelen ze daar eigenlijk mee? Ben ik een kind om te verplegen of een kind dat een misdrijf heeft gepleegd? Voor mij geldt vast het laatste. Als ik de verhalen over mijn eerste levensjaar mag geloven, maakte ik toen al een misdrijf mee, vlak na mijn geboorte. Ik werd achtergelaten in het ziekenhuis. Mijn mama was ineens nergens

meer te vinden en de verpleegkundigen hadden mijn papa zelfs nooit gezien. Daarom belden ze de jeugdrechter en die stuurde me naar een opvangcentrum, een CKG. Dat is een centrum voor kinderen die hulp nodig hebben. De politie reed me ernaartoe, met loeiende sirenes en blauwe zwaailichten. Ik was nog maar een baby, maar ik werd als een echte misdadiger afgevoerd! Nu ja, dat denk ik toch. Dat detail was niet zo duidelijk in Barts verhaal. Bart is mijn pleegzorgbegeleider. Omdat ik geen ouders had die voor me wilden zorgen, moest pleegzorg me redden. De jeugdrechter liet mijn mama eerst nog opsporen. Ze vonden haar in een huis met nog andere mensen. Die hadden het huis gekraakt, of zoiets. Het was vast een houten huis, als het zo kraakte. Mijn mama huilde de hele tijd, vertelde Bart. Ze wilde me graag bij zich houden, maar ze had geen geld, geen man, geen huis en geen werk.

Dus bleef ik in het CKG wonen, terwijl Bart op zoek ging naar pleegouders.

Die moesten voor me zorgen tot mama het zelf kon. Dat had de jeugdrechter beslist.

En zo kwam ik bij K en T terecht.

K en T zijn dus mijn pleegvaders. Ze heten eigenlijk Koen en Timon, maar ik vind het lastig om hun namen voluit te zeggen. K en T klinkt gewoon beter. K en T vormen een homokoppel. Ze zijn al heel lang samen en wilden graag een kind. Maar omdat twee mannen met elkaar geen kindjes kunnen maken, gingen ze op zoek naar een draagmoeder. Zulke moeders vind je bijna nergens. Dat lijkt me logisch, want wie wil er nou negen maanden lang voor iemand anders een kind in haar buik dragen? Wonder boven wonder vonden K en T toch zo'n speciale vrouw. Ze wilde

het doen voor hen! Maar een paar weken later zegde ze alles af. Ze had zich bedacht. Ik zei al dat ze speciaal was.

T vertelde me dat hij op de bus zat toen die vrouw hem belde. Hij werd er helemaal stil van. Hij zag hun droom uit elkaar spatten en keek verslagen uit het raam. Op dat moment reed er een andere bus voorbij met een groot affiche op de achterruit. Daarop stond: *Wil je pleegouder worden? Neem dan contact op met pleegzorg.* Toen wist hij het! Hij wilde een pleegkind. Hij haastte zich naar huis. 'Lieverd,' zei hij tegen K, 'er is ergens een kind op ons aan het wachten. Dat kunnen we niet negeren.' K moest even slikken. Een pleegkind, bracht dat niet te veel zorgen met zich mee? Dat was wel een goede bedenking van K, vind ik. Maar T kon hem toch overtuigen. Ze belden naar pleegzorg en schreven zich in. Ze moesten op cursus en moesten heel vaak op gesprek komen. Dat gaat zo als je voor een kind van iemand anders wil zorgen. Dat kan gelukkig niet zomaar een-twee-drie, vertelde T. Toch zetten hij en K door en uiteindelijk kregen ze een verlossend telefoontje van Bart.

De jeugdrechter had hem over mij verteld en Bart vond dat ik een match had met K en T.

Ik vraag me af waar hij dat vandaan haalde. Waarom zou ik nou passen bij twee pleegvaders?

Ik wilde trouwens helemaal geen pleegouders. Ik wilde gewoon mijn eigen mama en papa terug.

Ik wilde dat ze me kwamen halen, mijn mama met een bloemetjesjurk aan en mijn papa met een spiksplinternieuwe sportwagen waarmee hij door de bochten zou scheuren, richting ons eigen, fijne grote huis.

Dat is wat ik wilde! Maar dat gebeurde dus niet ...

Ik woon nu al tien jaar bij K en T. Ze zijn heus wel lief en soms voel ik me bijna thuis bij hen, maar dan klinkt er ineens weer ergens in mijn achterhoofd dat stemmetje dat zegt dat thuis is waar mijn moeder woont. Op een goede dag komt ze me halen, dat weet ik zeker. Ik ben hier een logé, meer niet. Dat maakt me soms erg verdrietig. K en T doen er nochtans alles voor om mij me welkom te laten voelen.

Hun huis is heel erg chic. Ze hebben een grote tuin, een open keuken en een moderne woonkamer met een open trap die naar de bovenverdieping leidt. Daar zijn een leuke hobbykamer, een gigantische badkamer en twee grote slaapkamers. Een daarvan is van mij. Ik heb een groot bed en een kast vol speelgoed. Maar ik ben hier niet graag. Ik zit liever beneden. Dat voelt veiliger.

Ik lig languit op de sofa en speel op de spelcomputer. Dat is mijn grootste hobby. K en T zitten aan het kookeiland stilletjes tegen elkaar te praten. Waar hebben ze het over? Ik vind dat ze al het hele weekend een beetje vreemd doen. Ik hoor mijn naam. Hebben ze het over de voetbalwedstrijd? Zijn ze boos omdat ik me misdroeg op het voetbalveld? Dat was mijn fout toch niet. Dat kwam door die stomme Jochem.

'Kom je eten, Joppe?' vraagt T. Ik kan niet goed horen of hij boos is of niet. Zijn stem klinkt vlak. Ik sta op en ga op een krukje tegenover K zitten. Ik steek een stuk vlees in mijn mond en kauw in stilte. Ik hoop dat ze me met rust laten.

Maar K schraapt zijn keel. 'Waarom deed je daarstraks zo agressief, Joppe? Die aanval op het voetbalveld was niet oké. Je weet dat je beter weg kunt gaan voordat je uitbarst.'